

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Andreae Wilsoni virtutes & faelix exitus. n. 19.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

diximus; vel necessitate quadam coacti quæ opus esse videbantur ad fidem
 sedilque Apostolicæ dignitatem sartam conseruandam scripsimus, quæ ne-
 mo iure vitio nobis vertat. Nec moræ fuimus olim Episcopo Chalcedonensi,
 aut posthac erimus cuiquam quo minus quidquid potestatis à sede Apostoli-
 ca acceperit liberè exercent.

Quod promittunt seculares in secundo capite se permissuros vt Regula-
 res suis vicissim facultatibus fruantur, id sanè rectè fecerint, atque ex men-
 te & mandato sedis Apostolicæ in Breui iam dicto.

Quod tandem tertio Capite dicunt, tractandum esse de magis speciali-
 bus conditionibus vnionis, quàm primùm Clerus secularis Superiorem im-
 mediatum habuerit; hoc sanè superuacaneum in præsens videri possit, cum
 sit omnino verosimile sedem Apostolicam, si quid magis speciale opus fue-
 rit quàm iam statutum est in Breui sæpius dicto, id pressius posituram, &
 rationem initurã quã quisque sciat quid ad suum munus spectet, idq; seruet;
 ex quo vno pax firma consequetur: Neque his amplius opus hoc tempore
 credo erit. Sicque me suis sanctis precibus commendo. Datum Londini 4.
 Decembris 1635.

Admodum Reuerendæ Dominationis Vestræ.

Seruus in Christo.

Richardus. Blondus.

HÆ vltro citroque data sunt literæ: Atque vt nulla nota patensue cau-
 sa fuit huius nouæ conuentionis, ita in auras simul atque nata est
 abiit, neque cuiquam aut utilitatis quidpiam attulit aut detrimenti; Et ego
 nulla eam dignam memoria existimasse, nisi ea quæ *Blondum* ad publi-
 cam Innocentiæ nostræ attestacionem impulerunt, eadem momenti pluri-
 mum haberent ad famam Societatis integram in futuro tempore conseruan-
 dam. Nunquam enim deerunt qui eius infirmandæ pruriginè, infirmissima
 etiam quæque apud præteritarum rerum ignaros vndecunque conquisita
 exaggerent.

XIX. Et si vero ad annum trigessimũ quintum ista pertineant, præ-
 teriri tamen non debent initia trigessimi quarti felici exitu illustrata *Andreæ*
VWilsoni, in Societate Iesu Scholastici (vt vocamus) approbati. Hic anno
 seculi vigesimo sexto, ætatis decimo sexto admissus, post humaniora Audo-
 mari, Philosophica Leodij decursa, febri lenta confectus, & ad ineundum
 æternitatis iter sacro pane secundò per modum viatici recreatus, inno-
 centem Conditore animam quietè tranquilleque reddidit, quinto Ianua-
 rij: Erant in illo dum viueret, Sanctitatis quædam diuinique fauoris
 indicia non medioctia, in morte tamen illustre quiddam atque eximi-
 um enituit; totoque ægitudinis tempore ad extremum vlque spiritum

O o o 2

patien-

Andreæ
 VWilsoni
 virtutes &
 exitus felix

1635. patientiâ tam singulari, tam perfectâ cum diuina voluntate consensione, animi tam solidâ demissione, obedientiâ tam accurata, tam arctâ cum Deo coniunctione, precibus tam frequentibus tantoque ardore fufis, vultus denique sermonisque tam serena alacritate omnium animos occupauit, vt vix quidquam perfectius aut absolutum magis videre se posse arbitrarëtur. Ad quem temporis operisque articulum diuina eum benignitas trium annorum decursu cælitus immisissis luminibus ita præmuniuit vt hos annos cum antea actis conferens non solum extollendæ diuinæ bonitatis nullum finem faceret, sed Sanctos Angelos creaturasque omnes frequentissimè inuitaret vt suo Deum nomine laudarent, quod cum potuisset vitam abruptisse quando languebat ad omnia tardior animus, nunc ad se vocaret cum ferueret magis; neque enim suo hortulo deberi hos aiebat flores, sed vnus Dei nutu plantatos excreuisse.

Tres virtutum eius fontes.

Lib. 3. c. 14.

Tres verò præcipue fontes numerari possunt ex quibus hæc tanta mutatio duxit originem & progressum. Primus: Lux diuina qua ante triennium perfusus animus auream illam veritatem ex Thomæ à Kempis libello depromptam penitus imbibit, tenuitque; caractere impressam indelebili. *Mihi igitur iuste debetur confusio & contemptus, Tibi vero laus, honor, & gloria:* Quo ex lumine tantam hausit diuinæ magnitudinis, suique; nihili cognitionem vt omni humanæ gloriæ aut existimationis cupiditate extincta nihil præter sui contemptum despicientiamque; meditaretur. In humanioribus literis inter condiscipulos primas fere semper tenuerat, in latinis & græcis egregie doctus, in Philosophicis deinde hebes & tardus, non leuiter cruciabatur animo, donec malo huic facta est ex illa sententia medicina, cum cerneret omnem illam animi perturbationem atque inquietudinem ex eo prouenire quod non tam Dei quam suum ipsius honorem ambitet, quando è contrario contemptus sibi & confusio expetenda esset, maximè si inde Deo honor accresceret & gloria; neque enim in Dei conspectu deteriorem se esse quod ab hominibus despiceretur, meliorem potius & gloriosorem si hoc pacto factoris sui nomen & laudem promoueret. Quare Gymnasium aditurus, seu exercitium quodcumque Scholasticum aggressurus hac prece muniebat se, "Domine, si vis me esse stupidum, sis benedictus." & quamuis ex disputationibus aliud fere nihil reportaturum se prouideret præter confusionem, proponere tamen & primum syllogismum tanta alacritate efferre solebat & feruore, tanquam si difficultatem esset maximam respondentem allaturus, quam deinde nouis stabilire rationibus aut vltius prouehere non poterat. Tum verò plausum se abstulisse maximum iudicabat quando sui despectionem lætus & hilaris tolerabat; & exultabundus eandem repetebat variabatque; sententiam. "Glorificeris tu, contemnar ego. Ego sicut lutum platearum conculcer, Tu exalteris &c.

Alter virtutis fons cura minimo. Alterum quod ad vltimam vitæ periodum feliciter terminandam illum conduxit, fuit cura minimorum, quandoquidem nihil paruum existimabat quod ex regulæ præscripto fieret, vt quo rei tantæ quanta est regnum Cælorum compo-

comptem se fieri posse sperabat. Rogatusque, cum esset in extremis, quid de hac minimorum cura sentiret, quamque grata esset Deo in paruis mortificationis. Est, inquit, perquam gratissima, & maius est sacrificium eijcere è cubiculo omnia superflua quam alia multa quæ apparent grandiora. Ut verò virtutis huius fastigium obtineret, vnum aliquem ex spiritualibus amicis rogabat, si cum amaret, id porro demonstraret explendo partes fidelis monitoris, quem & *Paternum amicum* nuncupabat, ad illud alludens vocabulum quod seruus quidam sibi à Philippo Macedone deberi clamauerat, quoniam eum, tantum virum, non dubitarat his verbis, commonere, *Compone vestem, indecenter sedes*. Neque facile dici potest quam grato hic animo prosequeretur quemcumque qui defectum leuissimum indicaret, retinebatque apud se indicem earum culparum de quibus fuisset commonitus, scriptum tamen Græcè per modum præcepti, nè cuiuslibet obuium esset intelligere quid ea in re ageret. Obtinuit æger à Prouinciali, vt suo nomine, chartam vnã signaret tradendam Reçtori, alteram ministro quibus imperabatur vt *Andrea VVilsono* seriò inuigilarent quo se pacto gereret, neque in erratis coniuerent, sed delinquentem pennis etiam impositis ad officium reuocarent. Ut verò in amouendis à se leuissimis labeculis erat diligentissimus, ita non minus se præbebat sollicitum ne similes illi adhererent à quo erat ipse admonendus, sed mutua caritatis rependebat officium. Contigit vt ex istis vnus eximiam aliquando parentum suorum virtutem commendaret, quam eorum laudem ne in suam ipsius commendationem trahere videretur cauendum suggererebat *Andreas*. Alius cum Superiore pluribus egerat vt infirmo de nocte assideret vigil; quâ in propositione duo redarguebat; primò affectum nimium in creaturam naturâ contemptibilem; deinde importunitatem; Neque enim inquit, eò est vnquam adigendus Superior vt sui rationem decreti exponere cogatur, sed simpliciter obediendum, acquiescendumque, meminisseque nos debere trium, quæ breuitatis & memoriæ causa tribus his signabat verbis *Ego: Cur: Non. Ego:* vt ostenderet promptitudinem, exemplo Prophetæ dicentis, *Ecce Ego. Cur?* vt meminisset cuius rei causâ statum Religiosum amplexus esset. *Non* verò dicendum ad omnia quæ contra rationes quascunque æternas se obieissent, de se præterea suisque rebus parcè loquendum; vitandas esse de rebus curiosis quæstiones; vitandam cōtentionem.

X X. In id denique incubuit diligenter vt in omni congressu colloquioque non nisi de Deo diuinisque rebus loqueretur; quod tertium est quo spirituale ædificium in se atque in alijs studebat cum Dei gloria promouere: præstititque tanta cum rerum, tum sententiarum, narrationumque varietate vt iucunda omnibus, nemini eius esset molesta societas. Mane inter orandum precabatur Deum, vt quo tempore mutuis colloquijs laxandus erat animus in eos sodales posset incidere, quorum sermone in Dei amorem vehementius